

grijp is moeten worden gesteld, dat in andere landen schier geen voorbeeld heeft. Verscheiden leden hebben te dezergelijkenheid op de noodzakelijkheid aangedrongen om de geschillen met Rome te vereffenen.

De heer van der Gronden heeft de afschaffing van nuttelooze formaliteiten in de wet op het gemaal verlangd, omdat daardoor de landlieden, die, zeide hij, soms meer voor het behoud van het vaderland toebrogen dan menig onrustig burger van hoofdsteden, werden benadeeld. De heer Warin achtte het pligt op deze woorden, welke, naar hij meende, doelden op de wanorden, die in Junij jl. te Amsterdam hadden plaats gevonden, te moeten antwoorden, dat de bewoners van Amsterdam even opkomen tot de verdediging des vaderlands als de arme landlieden; dat over de wanorden, die door nog geen honderd lieden uit het laagste gepen-pel gepleegd zijn, zelfs de geringste klassen van ingezetenen aldus verantwoordigd waren; dat zij geene plaats zouden hebben gehad, indien zij waren betuigd geworden, en dat hij zich beklagde, dat op den dag, dat de beschuldigen te dezer zake, in November jl., voor het hof van assises verscheenen, ambtenaren met nieuwe executien hadden willen voortgaan. Zijne Exc. de minister van financiën, (die, benevens HH. Exc. de ministers van justitie en van binnen- en buitenlandsche zaken, alsmede de secretaris van staat tegenwoordig was) antwoordde daarop, dat die ambtenaren voorgewezen hadden, dat zij van het voervallende op dien dag geene kennis gedragen hadden, en dat de hooge autoriteit dadelijk toon zij daarvan werd onderrigt, de executie heeft tegengegaan. De heer Warin beschouwde dit als eene uitvlugt der ambtenaren en wenschte, dat zij te dezer zake te recht gewezen vierden.

In de zitting van II. zaterdag den 12. dezer, is, nadat nog onderscheidene leden zoowel voorals tegen de begrootingswetten het woord gevoerd hadden, en nadat dezelve door Z. Exc. den minister van financiën zijn verdedigd, het ontwerp van wet betrekkelijk de staatsuitgaven voor 1836 aangenomen met eene meerderheid van 38 tegen 15, dat der middelen met 37 tegen 15, en dat der schuld met algemeene stemmen is aangenomen.

Tegen het ontwerp der uitgaven hebben gestemd de heeren: *Luyben, Kniphorst, van Nagelt, Schimmelpenninck, van Nes, van Aech van Wyk, van Dam van Isselt, Sandberg, Warin, van Roenen, van Sytzama, Romme, Gochinga, Luxac en op den Hoof.*

Tegen dat der middelen hebben dezelfde leden gestemd, met uitzondering der heeren *van Nagelt, van Aech van Wyk, Luxac, en op den Hoof*, die voor dezelve stemden: terwijl de heeren *van der Gronden, van Rappard, van Meerwen, Ingenhousz en van Alphen*, die voor de uitgaven hebben gestemd, zich tegen de middelen hebben verklaard.

De vergadering is tot dinsdag uiteengegaan.

— Men schrijft uit 's-Gravenhage dd. 11 December:

Men spreekt van een kabinet-schrijven in de zaak van den ge-wezen predikant *Schotte*, in antwoord op de verzoekschriften, welke deze predikant en zijne voorstanders aan den Koning zonden hebben gericht, om bescherming van hunne eeredienst te vragen. In dat kabinetschrijven zou het leedwezen van Z. M. worden te kennen gegeven, dat gebiede adressanten de gevestigde gereformeerde kerk zouden verlaten, hetgeen in de gevolgen nadeelig en tot oneenigheden leidende zou zijn; mitgaders dat, voor zóo verre deze verzoekers mogten blijven bij hun ontwerp tot afscheiding, zij verplicht zouden wezen den aard en de uitriging van hunne eeredienst te laten leggen, alvorens de hooge regering hun die bescherming kan verleenen, waarop gestandhouden, die niet met de openbare eere en goede roem in de maatschappij strijden, aanspraak hebben.

In de *Arnhemse Courant* van donderdag den 10 December leest men het volgende:

Zurich, den 1. December. De onlusten in Aargau zijn voor dit-maal geëindigd de priesters hebben meereendeels den eed afgelegd. De zaak was deze. In den jare 1834 hadden eenige kantons, op eene verzoeking te Baden in Aargau, bevestiging genomen, om den staatkundigen invloed van de geestelijken en van Rome te veran-der. Aargau van het volk, bij eene proclamatie, van den kappel af te kondigen, met die bevestiging bekend gemaakt worden. Verschei-dene geestelijken ontvingen dezelve af te lezen, zij werden afgezet. Hieruit ontstond onvrede tusschen de regering en den Bisschop. De geestelijkheid maakte het volk bekommerd, over de godsdienst en vervulde hetzelfde met wantrouwen tegen de regering. De rege-ring van Aargau van haren kant wilde niet ter halver wege blij-ven staan, zij dreigde den verhardenden Bisschop met het ontslag uit zijn bisdom, vorderde van de geestelijken en kapucijners den constitutionelen eed, en plaatste de kloosters onder voogdij-schap. Dit was het begin van eenen strijd, die beslissend scheen te zul-len worden. De roomschen zagen dit ook wel in, en de eed gaf het voorspand tot tegenstand aan de hand. Zij weigerden den

zelfen af te leggen, wanneer niet bij eene bijzondere bepaling de regten der kerk en godsdienst gewaarborgd wierden; eindelijk eene overtuiging vorderde, naar zulks reeds uitdrukkelijk bij de bevestiging bekend, en de eed een constitutionele eed was. Het volk werd behoudig met schrik voor dezen eed vervuld; die hem als de trad met den duivel in verbond; de gevolgen zouden zeer erg zijn; men zou aan de katholieken slechts drie kerken en drie geestelijken laten behouden, het pries-terregt invoeren en de biecht maar eens in het jaar houden, wanneer ze aan ieder vier franken zou kosten. Zoo spraken priesters van den kappel en vorderden er bij, dat zij waarschijnlijk voor de laatste maal daar staan zouden, vermits afzetting, verbanning en gevangenis hen te wachten ston-den. Het volk, voornamelijk in het zoogenaamde vrye kant, waar het klooster Muri ligt, werd op deze wijze opgewonden, en gaf de gegevene raadzagen met ruime interessen terug, want het is voornamelijk zijn werk, dat bij de eerste beëdiging zoo weinige, van 130 slechts 26, den eed aflegden; de vrees, welke men het volk aanjoeg, werkte nog sterker dan de vrees voor de gebelgde regering en verknoptheid aan Bisschop en Paus. De zitting was ontzettend, men sprak van opstand, van de medehulp van andere kantons, haalde de wapens te voorschijn, goot lozen, maakte uit-banbidglijsten, dreigde kantons te overvallen, de regentia te jagen, of ten minste zich van het kanton los te scheiden. Het verwoet, hetwelk zelfs in den hooftom der regering gedaan is, dat men door de oproeping der troepen in en buiten het kanton onnodig ruinoer gemaakt had, is derhalve niet zoo geheel juist, er bestond alreeds gevaar, hoewel het in het belang eener partij is, om deze vrees thans als belagchelijk voor te stellen. Slechts zijn er te veel troepen op de been gebracht, als men niets meer voor had, dan den eed door te zetten, en zelfs dezen eigenlijk niet te doorzette, want de besluiten van den grooten raad zijn eigenlijk toch eene verlaten van den moedig ingeslagen weg, en niet ten onrechte beklagt, zich de militie van ons kanton, dat med' om zulk eene kleinigheid duizende menschen acht dagen lang aan hinnen arbeid onttrokken heeft. Ongegrond was ook de eekwyle ganite meening, dat de regering van Aargau onder bescherming der ba-jonnetten zich spoedig van bisdom en nuntius losmaken, zich aan een Duitsch aartsbisdom aansluiten of een Zwitsersch bevoorreden zoude, de rijke kloosters opheffen, en aldus de aanzienlijke onkosten der wapening dekken zoude. Hoe veel ook het gevoelen voor zich heeft, dat door die maatregelen alleen duurzame rust en veiligheid kon tot stand gebracht worden, is evenwel de groote raad thans verschrikt. De regenten van dat kanton hebben het verwoet te hooren, dat zij, zonder nauwkeurige kennis van hunne krachten en de gezondheid des volks, een werk ondernomen hebben, hetwelk den staat geescht heeft, en ten laatste waarschijnlijk alles laat in den verigen staat. De bedoelde besluiten, waarbij de eed authentiek en bevredigend voor de geestelijkheid uitgelegd en de rust hersteld is, zijn juist wel te verzoeken; de regering moét blijven voort-gaan, nadat zij grootmoedig en met bekommerde geweten, iets toe-geven had; maar dit geweten is nu door moedig geworden en zal het, wanneer de troepen eens naar huis zijn, nog meer worden. In plaats van eenen vroesachtigen vrede, laat de regering erthans eenen, die zijne krachten heeft leeren kennen.

De bovenstaande tijding uit Zurich hebben wij uit de *Ar-nhemse Courant* overgenomen en deelen dezelve alleen mede om onze lezers bekend te maken met de wijze op welke de vijanden van den Roomschen Katholiken godsdienst handelen, de geestelijken door het opdiachen van lastbare logens, hatelijk afschilderen en hunne handelingen voor min doorzigtigen verschoonbaar willen doen voorkomen. Uit de geheelen samenhang van dat bericht blijkt al aanstonds dat het plan in Zwitserland beramd was, den R. K. godsdienst, ware het mogelijk, te vernietigen, en men begon met eene hervorming die dit resultaat moest opleveren.

Men durft daar niet openlijk voor uit te komen, en gaf alleen voor dat ontkennende verordeningen alleen de strekking hadden om den staatkundigen invloed van de geestelijken en van Rome te weeren, en daarom oordeelde men noodzakelijk zoodanige be-palingen te maken, waardoor de geestelijken van den Paus onaf-hankelijk zouden worden, terwijl men het doelwit verberg, om de-zelve aan een willekeurig gezag van mannen te onderwerpen die den godsdienst gaarne naar hunne lusten en belangen willen regelen. Zij veronderstelden mogelijk dat de geestelijken en roomsch-katholieken even reukelijk van gemoed zijn, als zij zichzelf betin-den, en dat zij voor dreigementen van geldelijk nadeel en perso-nale vervolging even vatbaar zouden wezen, even als diegenen, die geen en stelligen godsdienst belijden, en zich ten dege kunnen voegen zoo als hunne belangen die vorderen.

De ondervinding in alle staten had een tot eene waarschuwing kunnen strekken, dat de ware roomsch-katholieken, en vooral hunne ware geestelijken zoo niet te leiden zijn. Deze bannem de-les van den Katholiken geeft dan een heel ander beeld, dat wel-keer, maar welken lezer ook, die de verzoeken te verzoeken van den Paus te lezen, en de verzoeken te lezen, en de verzoeken te hooren, en de verzoeken te lezen, en de verzoeken te hooren, maar zij staan hiermit als eenen vrede tusschen den godsdienst strijdte zij zullen zich alreeds in de verzoeken, maar het gouvernement kan dan niet meer eene medevolging verwachten, wanneer het volk moede van de onderdrukking, zich, ofschoon altijd ongeoorloofd, met nadruk daartegen verzet.

Gelukkig is het in Zwitserland zoo ver niet gekomen; het volk heeft de hervorming van vele hunner geestelijken, weemoedig verdragen en zulks in spijt van hunne vijanden, die zoo als het bo-venstaande bericht en andere couranten tijdingen gaarne zouden ge-zien hebben, dat hetzelfde zich in opstand had be-even en zelfs

